

Gion Kyoto: Highlights of the Geisha District

Eeuwen geleden was dit gebied ten oosten van de Kamo-rivier niets anders dan een rustplaats voor de pelgrims op weg naar het Gion-heiligdom (het huidige Yasaka-heiligdom).

Tegenwoordig staat het Gion-district van Kyoto bekend om zijn charmante, historische sfeer en sterke banden met de wereld van de traditionele Japanse kunst, waardoor een bezoek aan dit gebied een van de beste dingen is om te doen in Kyoto.

Van de onvergelykbare architectuur van Hanami Lane tot de bruisende boetieks van Shijo Dori; van de kalme sereniteit van het Yasaka-heiligdom; duik in de rijke geschiedenis van Kyoto door favoriete bestemmingen in Gion te verkennen.

1. Shirakawa

Soms is de beste manier om een stad te verkennen, er gewoon met je hoofd in te duiken; geen plan, geen route, alleen maar voeten op de stoep, ogen wijd open en voortgestuwd door een onlesbare nieuwsgierigheid. Een wandeling door het Shirakawa-gebied (zie kaart) is een locatie voor deze stijl van verkennen en ontdekken, en het is ideaal gelegen in het Gion-district.

Deze historische straat loopt parallel aan Shijo Dori (een andere geweldige wandelplek, zie hieronder), samen met het Shirakawa-kanaal. De wegen van Shirakawa worden geflankeerd door hoge wilgen die doorzakken onder het gewicht van hun eigen bladeren en bezaaid met chique traditionele eetgelegenheden, dit is Kyoto op zijn meest pittoreske.

© Isoda Mataichiro, Shirakawa Gion, 1950s

Een prachtige plek om te bezoeken als je op zoek bent naar een maaltijd of thee met uitzicht. De meeste etablissementen hier kijken uit op de gracht, die 's nachts net zo prachtig is als overdag. Soms kan het bijna onmogelijk lijken om de toeristische drukte in Kyoto te vermijden, maar gelukkig ligt het gebied van Shirakawa iets buiten de gebaande paden en veel rustiger dan de meeste grote winkel- en eetgelegenheden.

2. Hanami Lane

De uitgaanswijk van Kyoto, bekend als Gion, wordt al lang geassocieerd met geisha (of geiko, zoals ze in Kyoto bekend staan) en traditionele Japanse kunst.

Hanami Lane bevat enkele van de mooiste traditionele architectuur in de wijk. Deze laan strekt zich uit naar het noorden en het zuiden en kruist de centrale Shijo Dori van Kyoto, die naar het Yasaka-heiligdom leidt. Het zuidelijke uiteinde van Hanamikoji is een plavuizen pad met goed bewaarde historische theehuizen.

© Yamamoto Tomokatsu, Hanamikoji Street, 1953

De wijk Gion dankt veel van zijn historische charme aan de vele antieke machiya die langs de straten staan. Machiya zijn houten herenhuizen die zijn gebouwd voor het stadsleven, waarbij de voorkant van het huis meestal is afgescheiden voor gebruik als winkelpui.

Ze zijn vaak lang, smal en tot drie verdiepingen hoog gebouwd, mogelijk om de grondbelastingen van die tijd te omzeilen, die de breedte van een gebouw belastten en niet de lengte.

Tegenwoordig zijn veel machiya omgebouwd tot kunstgalerijen, antiekwinkels, kunstverkopers, kimono-winkels en andere winkels die traditionele ambachten verkopen. In dit gebied vindt u ook veel van de beste plaatsen om keramiek te kopen in Kyoto.

3. Shijo Dori

Shijo Dori

Maak de reis rechtstreeks naar het centrum van Kyoto en het is onmogelijk om Shijo Dori (zie kaart) te missen, een winkelstraat gewijd aan de wereld van de luxe smaak. Als je naar de oostkant wandelt, zul je merken dat deze door de wijk Gion loopt. Alsof je terug in de tijd springt van de moderne, stijlvolle wereld van de op luxe gerichte warenhuizen in Japan naar de elegante charme van de oude wereld van Gion; het is het beste van Kyoto op één plek.

Terwijl u weggaat van de torenhoge warenhuizen Takashimaya, Daimaru en Marui en de Kamo-rivier oversteeft richting Yasaka-schrijn, liggen langs de paden talloze lokale speciaalzaken voor eten en handwerk, perfect voor een beetje souvenirshoppen.

Natuurlijk staat het westelijke uiteinde van de laan ook vol met lekkernijen. Als je je afvraagt wat je buiten Gion kunt doen, bekijk dan onze Top 5 dingen om te doen in het centrum van Kyoto.

4. Theehuizen

© Tianshu Liu

Als er één vestigingsstijl is die verantwoordelijk is voor het vormgeven van Kyoto, dan zou het zonder twijfel het theehuis moeten zijn.

In het Japans bekend als ochaya , zijn theehuizen voor altijd plaatsen van ontspanning, contemplatie en culturele waardering geweest. Je zou kunnen zeggen dat ze de rol hebben vervuld die coffeeshops vandaag de dag vervullen, zij het met een meer rustige sfeer en historische eerbied.

© Nishijima Katsuyuki, Junidan-ya, 1990s

Er zijn talloze theehuizen in de wijk Gion, maar Ichiriki Ochaya (zie kaart) is misschien wel de bekendste. Het ligt op slechts een korte wandeling van het Yasaka-heiligdom, op de hoek van de straten Shijo-Dori en Hanamikoji-Dori.

Het is ongeveer drie eeuwen oud en je voelt het historische belang van de plek zodra je door de deuren stapt. Tijdens de 19e eeuw was dit de thuisbasis van de Japanse revolutionaire samoeraikrijgers, bekend als de 47 Ronin. Het is hier dat de krijgers elkaar zouden ontmoeten om hun vendetta te plannen en uiteindelijk de geschiedenis van Japan voor altijd opnieuw vorm te geven.

5. Yasaka Shrine

Yasaka Shrine, ook wel bekend als Gion Shrine, is een van de meest iconische bestemmingen in de buurt. Het staat trots in zijn met lantaarns omzoomde glorie, ligt verscholen tussen de wijken Gion en Higashiyama en trekt talloze bezoekers die dagelijks door beide beroemde gebieden reizen. Omdat het uit een aantal gebouwen bestaat, is het een uitstekende plek om te verkennen als je jezelf wilt onderdompelen in de spirituele geschiedenis van de stad.

© Tokuriki Tomikichiro, Spring Colors at Gion, 1950

De erfenis van het Yasaka-heiligdom gaat meer dan 1350 jaar terug en is nog steeds een van de belangrijkste huizen van de Gion Festival-vieringen.

Elke juli begeven duizenden en duizenden feestvierders zich naar het terrein om de enorme praalwagens te bewonderen die het heiligdom hun thuis noemen.

Gedurende de lente is het ook een populaire kersenbloesemlocatie. Aan de overkant van het heiligdom vind je Maruyama Park en een indrukwekkend openbaar park dat algemeen wordt beschouwd als een van de beste kersenbloesemlocaties in Kansai.

6. Tatsumi Bridge

© Kansai Photospot, Tatsumi Bridge

Waarschijnlijk het meest bekend bij het internationale publiek als de brug uit de film *Memoirs of a Geisha*, is Tatsumi Bridge een stukje geschiedenis van de popcultuur van Kyoto en een belangrijke bestemming voor film liefhebbers.

De brug strekt zich uit over het Shirakawa-kanaal, dat aansluit op de Kamo-rivier, en loopt door het district Gion. Hoewel het ontwerp misschien bescheiden is, mag de erfenis ervan niet worden vergeten.

Guide to seeing Geisha, Geiko and Maiko in Kyoto

Pic: iStock.com/xavieramau

Elegante kimono, gladde witte make-up en die klassieke ingetogen look: geisha's zijn van nature charmant. Het zien van een geisha in Japan is zeldzaam, maar het is niet onmogelijk. En als je er een gaat zien, is Kyoto de beste keuze. Hier is ons advies over hoe en waar je geisha (of liever gezegd geiko) en maiko kunt zien in Kyoto.

Net zoals zwaarden worden geassocieerd met samoerai, zo worden geisha (of geiko) geassocieerd met Kyoto, de oude hoofdstad van Japan. Ze zijn een van de meest gewilde bezienswaardigheden – tot het punt dat werkende geisha hebben gemeld zich lastiggevallenen te voelen (meer daarover hieronder). Dit betekent niet dat je er geen kunt zien; wees er gewoon cool over.

Lees verder om erachter te komen waar je geisha kunt spotten in de straten van Kyoto.

Allereerst: wat zijn geisha's?

Geisha, in Kyoto bekend als geiko, zijn eersteklas, zeer gerespecteerde entertainers, die jarenlang hebben getraind in traditionele instrumenten en dans, gezelschapsspelletjes en conversatie, bloemschikken en meer.

Ze wonen diners en bijeenkomsten bij in ryōtei (exclusieve traditionele restaurants) en ochaya (theehuizen) en vermaken gasten met hun vaardigheden. Er wordt momenteel aangenomen dat er vandaag de dag ongeveer honderd volwaardige geiko's en een vergelijkbaar aantal maiko's in Kyoto zijn.

Een avond met een echte geiko kost honderden en honderden dollars (tenminste!). Gelukkig zijn er andere manieren om geisha in Kyoto te zien.

Geisha, geiko en maiko: wat is het verschil?

Hoewel ze in Tokio bekend staan als geisha, is in Kyoto de juiste term geiko. Beide termen hebben een vergelijkbare betekenis en kunnen worden vertaald in zoiets als 'persoon van de kunsten'. Geiko moet minimaal vijf jaar een opleiding tot maiko (een leerling-geiko) volgen en gedurende hun hele loopbaan blijven trainen.

Hoe herken je een maiko?

Maiko begint rond de leeftijd van 15 jaar met trainen en wordt geiko op 20-jarige leeftijd, wat betekent dat hun jeugd en 'onschuld' sleutelindicatoren zijn voor hun positie. Deze elementen

worden hoog gewaardeerd en worden dan ook benadrukt in hun outfits; ze hebben een speelser en helderder uiterlijk in vergelijking met de meer ingetogen geiko.

Maiko draagt een felgekleurde kimono met langere mouwen en een obi (sjerp) die lang achterblijft. Ze gebruiken vaak hun eigen haar voor uitgebreide kapsels die zijn versierd met opvallende haarspelden. Maiko draagt mogelijk ook hogere houten sandalen en heeft meer huid onbedekt door make-up, net onder de haarlijn in hun nek.

Het verschil tussen geiko en geisha

Geiko daarentegen draagt doorgaans een afgezwakte kimono met kortere mouwen en plattere sandalen; ze mogen een pruik dragen, met minder haarversieringen. Hoewel het misschien minder spannend lijkt om een geiko te zien, zijn het juist de geiko's die de echte deal vormen: degenen die er carrière van maken. (Veel maiko kiezen ervoor om geen geiko te worden).

Nog iets om te weten: veel van de vrouwen die je door de straten van Gion ziet lopen, gekleed in kimono en make-up, zijn vaak gewoon toeristen die zich verkleden. Ze zien er misschien al van ver uit en poseren vrolijk voor foto's, maar als je eenmaal een echte geisha hebt gezien, begrijp je het verschil.

Wat moet je nog meer zien tijdens het verkennen van Kyoto? Hier zijn onze aanbevolen topbezienswaardigheden.

Kyoto's five hanamachi: Where to see geiko in Kyoto

Kyoto heeft vijf hanamachi, wat 'bloemenstad' betekent. Dit zijn de districten die een lange geschiedenis van geiko-cultuur hebben en ochaya zullen hebben, de 'theehuizen' waar geiko zich vermaken; ryōtei, de exclusieve traditionele restaurants waar geisha banketten bijwonen; en okiya, de huizen waarin Geiko en Maiko wonen.

De vijf hanamachi van Kyoto:

- Pontochō
- Miyagawacho
- Gion Higashi
- Gion Kobu
- Kamishichiken (bij het Kitano Tenmangū-heiligdom)

Omdat geiko en maiko doorgaans in dezelfde gebieden wonen en werken, kun je ze soms op straat zien lopen naar een verloving – of uit een zwarte taxi glippen in de regen.

Nu begrijpen we dat een foto van een echte levende maiko of geiko een behoorlijk geweldig souvenir is. En helaas is iedereen het daarmee eens, wat betekent dat sommige jonge vrouwen op weg naar hun werk in paparazzi-stijl zijn lastiggevallen.

De stad heeft borden geplaatst waarin toeristen worden opgeroepen respectvol te zijn. Meer recentelijk verbodde de districtsraad van Gion fotografie in privéstraten – met name in Hanami-kōji – met boetes tot ¥ 10.000. We raden u aan deze regels te volgen, en als u ergens anders geisha's tegenkomt, is het vanzelfsprekend belangrijk om hun ruimte te respecteren en hun reis niet te onderbreken.

Tips voor het spotten van geisha

De beste tijd om een hanamachi te bezoeken is tussen 17.30 uur. en 18.00 uur, aangezien de geiko en maiko meestal na 17.45 uur arriveren. voor evenementen. Een van de beste tips is om de ochaya's bij wie eten wordt bezorgd in de gaten te houden. Hoewel ochaya 'theehuis' betekent, is het niet zoiets als een café voor thee; het is meer een banketruimte voor entertainment en er wordt meestal eten besteld.

Als je blijft hangen en op zoek bent naar meer bezorgingen, is de kans groot dat er op sommige plaatsen ook evenementen plaatsvinden vanaf 19.00 uur. Ga naar Hanami-kōji, de straat die parallel loopt aan de Kamo-rivier, of probeer het Shijō-dōri-uiteinde van Pontochō voor de beste kans op succes.

Gion Corner: Koku Kaburenjo Annex Theater

Dit theater biedt de mogelijkheid om op één podium te genieten van zeven traditionele podiumkunsten. Het programma duurt ongeveer een uur en omvat chado (theeceremonie), koto-muziek, ikebana-bloemschikken, bugaku-dans, kyogen-komedie en Kyomai-dans. Afhankelijk van het seizoen wordt een scène uit het bunraku-poppentheater of een noh-toneelstuk opgevoerd. De productie is bij uitstek geschikt voor reizigers die geïnteresseerd zijn in de aloude podiumkunsten van Japan.

Het theater bevindt zich in het populaire Gion-gebied, de locatie van twee van de vijf traditionele kagai-uitgaanswijken van Kyoto. Het Kyomai-dansgedeelte van het programma is bijzonder representatief voor Gion

en wordt uitgevoerd door maiko, leerlingen die studeren om geiko te worden (zoals geisha's in Kyoto worden genoemd). Naast de show kunnen bezoekers meer te weten komen over maiko via displays in de galerij in het gebouw.

Gereserveerde zitplaatstickets kunnen vooraf via deze website worden gekocht of aan het loket op de dag van de voorstelling, afhankelijk van beschikbaarheid. Creditcards en elektronische betaalmiddelen worden geaccepteerd.

Van de 165 stoelen in het theater zijn er 30 premium stoelen, die een comfortabelere kijkervaring bieden en worden geleverd met een digitale tablet die tijdens de voorstelling gedetailleerde informatie en vertalingen biedt.

Kyomai-dans

Enkele van de meest herkenbare bewaarders van Kyoto-tradities zijn geiko, zoals geisha's in de oude hoofdstad worden genoemd, en maiko, leerlingen die studeren om geiko te worden. Kyomai, de elegante stijl van Japanse dans ontwikkeld in de theehuissalons van Kyoto, is slechts een van de vele kunsten die ze beoefenen.

Kyomai werd geïnspireerd door de weloverwogen, symbolische bewegingen van noh-theater en de delicate, verfijnde dansen waar het hof van de keizer de voorkeur aan gaf. Deze dansvorm is in de zeventiende en achttiende eeuw gemaakt om te worden uitgevoerd in zashiki, relatief kleine tatami-mat-salons in theehuizen en andere locaties waar gasten konden eten, drinken en genieten van de liedjes en dansen die ter amusement werden aangeboden.

In ons theater worden Kyomai-dansen over het algemeen uitgevoerd door maiko uit Gion Kobu, een van de vijf traditionele uitgaanswijken waar geiko en maiko in Kyoto werken. Eén dans wordt gekozen voor het seizoen en de andere is de populaire klassieker genaamd Gion Kouta (A Song for Gion).

Chado (theeceremonie)

Chado ("de manier van thee"), ook wel bekend als sado of chanoyu, is een Japanse traditie die draait om het bereiden en serveren van matcha, groene thee in poedervorm.

De procedure voor het maken en serveren van thee volgt een geformaliseerde stroom die is ontworpen om een plezierige ervaring te creëren voor zowel gast als gastheer.

De cultuur van theedrinken ontwikkelde zich in de loop van de eeuwen na de eerste aankomst van thee uit China. Poederthee werd in de twaalfde eeuw in Japan geïntroduceerd en werd voornamelijk gebruikt voor gezondheidsvoordelen, maar het drinken van matcha voor het plezier werd een tijdverdrijf van de elite. Chado als discipline kreeg vorm in de vijftiende en zestiende eeuw.

Sen Rikyu (1522-1591) wordt beschouwd als de theemeester die de "manier van thee" zoals we die vandaag kennen, heeft ontwikkeld, waarin de esthetiek van wabi (gecultiveerde eenvoud) en de principes van harmonie, respect, zuiverheid en rust zijn verwerkt. Sindsdien is chado vertakt in verschillende scholen met duizenden beoefenaars over de hele wereld.

Tijdens de voorstelling wordt matcha bereid door een theemeester uit de Urasenke-traditie.

Ikebana

Ikebana is de Japanse kunst van het bloemschikken. Met de nadruk op seizoensinvloeden, asymmetrie en negatieve ruimte creëren ikebana-beoefenaars artistieke uitbeeldingen van de essentie van een bloem of creëren ze uitgestrekte landschappen in een enkel vat.

Omdat ikebana zich richt op het uitdrukken van de seizoenen, zijn de gebruikte materialen in de arrangementen niet beperkt tot perfecte bloemen in volle bloei. Werken van ikebana leggen vakkundig een specifiek moment in de natuur vast door alles te gebruiken, van nieuwe knoppen tot verwelkende bladeren. Arrangementen worden weergegeven op verschillende locaties, zoals theesalons, privéwoningen, hotels, winkels en kantoorgebouwen.

De ikebana-beoefenaars in de Gion Corner: Traditional Arts Performance gebruiken seizoensbloemen om een arrangement op het podium te maken terwijl de muzikanten de koto spelen. Ze beoordelen vakkundig de kwaliteiten van de beschikbare materialen en passen de esthetische principes van ikebana toe om van de individuele planten en bloemen een elegant kunstwerk te maken.

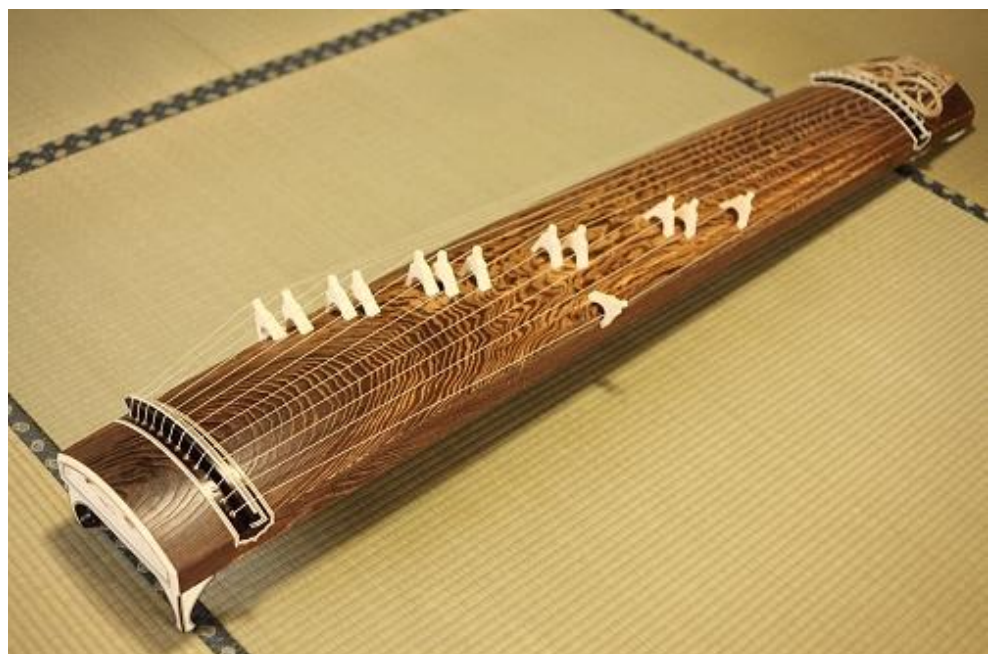
KOTO-MUZIEK

Het nationale muziekinstrument van Japan is de koto, een soort lange houten citer met 13 snaren die worden geplukt met vingerplectrums. De geschiedenis van de koto gaat 1300 jaar terug en blijft populair in zowel solo- als ensemble-optredens.

Tot de zeventiende eeuw weerspiegelde de koto vooral de smaak van de adel en werd hij vaak gebruikt in gagaku-hofmuziek. In de Edo-periode (1603–1867) werd het populairder bij gewone mensen, deels dankzij een groep blinde muzikanten die nieuwe benaderingen van het koto-spel creëerden. Een van hen was Yatsushashi Kengyo (1614–1685), die een nieuw stemsysteem ontwikkelde en het muzikale repertoire enorm uitbreidde, waardoor de koto veel toegankelijker werd.

Op dit moment omvatten koto-uitvoeringen alles van de traditionele gagaku tot gezamenlijke concerten met westerse instrumenten. The Gion Corner: Traditional Arts Performance biedt een selectie van representatieve koto-stukken, waaronder een gecomponeerd door Yatsushashi.

Bugaku

Bugaku-hofdans wordt gekenmerkt door gestileerde bewegingen, sierlijke kostuums en kenmerkende muziek. Het werd ooit bijna uitsluitend uitgevoerd aan het hof van de keizer. Met een geschiedenis van meer dan 1200 jaar is bugaku een van de oudste uitvoerende kunsten van Japan.

Bugaku ontwikkelde zich in een tijd waarin elementen van de hofcultuur werden overgenomen van het vasteland van Azië en vermengd met bestaande tradities. Dit leidde geleidelijk tot een nieuwe, duidelijk Japanse kunstvorm die al eeuwenlang wordt doorgegeven, uitgevoerd op evenementen aan het hof van de keizer, heiligdommen en tempels.

In het kleine theater Gion Kobu Kaburenjo kunnen bezoekers genieten van een verkorte uitvoering van Ranryo'o (prins Lanling), mogelijk de beroemdste bugaku-dans. Het is gebaseerd op het verhaal van een knappe prins die een angstaanjagend masker opzette om zijn troepen te inspireren en vijanden te intimideren, en zijn leger naar de overwinning leidde.

Kyogen

Kyogen-toneelstukken zijn korte komedies die traditioneel worden opgevoerd tussen langere, meer plechtige noh-toneelstukken. Ze bevatten meestal standaardpersonages die gewone mensen in kluchtige situaties vertegenwoordigen en gebruiken fysieke humor, woordspelingen en absurditeit om het publiek te vermaken.

De herkenbare karakters en omgangstaal in kyogen-toneelstukken maakten ze al lang geleden populair bij gewone mensen. Kyogen is in de veertiende en vijftiende eeuw ontwikkeld naast het meer formele noh-theater, maar richt zich op komische situaties zoals relaties tussen meesters en bedienden of mislukte pogingen tot bedrog.

In het Gion Kobu Kaburenjo Small Theatre voeren kyogen-acteurs het populaire toneelstuk Bo shibari (gebonden aan een staf) op. Het vertelt het verhaal van twee bedienden die dronken worden en kattenkwaad uithalen terwijl hun heer niet thuis is, ook al heeft hij stappen ondernomen om hun wangedrag te voorkomen.

Bunraku-poppentheater

Bunraku is een vorm van samenwerkingstheater waarin poppenspel en verhalende verhalen worden begeleid door shamisen-muziek.

Elke grote, touwloze pop wordt gemanipuleerd door een team van drie poppenspelers om genuanceerde gebaren en realistische uitingen van emotie te produceren.

Bunraku ontwikkelde zich uit drie podiumkunsten die in de loop van de tijd vermengden: poppenspel gebruikt door reizende entertainers, joruri gezongen verhalen en shamisen-muziek. Het werd populair in de Edo-periode (1603-1867), met dramatische verhalen over krijgers en tragische romantiek die gewone mensen aansprak.

In 2003 werd bunraku toegevoegd aan UNESCO's representatieve lijst van immaterieel cultureel erfgoed van de mensheid als "Ningyo Joruri Bunraku Puppet Theatre".

" Gion Corner: Traditional Arts Performance bevat een beroemde scène uit het toneelstuk Date Musume Koi no Higanoko, waarin de heldin een gedurfd plan uitvoert om haar minnaar te redden, ook al betekent dat dat ze haar eigen leven moet opofferen.

Noh

Noh is een vorm van drama met dans en zang, waaronder utai, een chanting-methode tussen vertelling en zang, die het verhaal doorgeeft, en hayashi-muziek. Noh wordt vaak vergeleken met westerse opera of musicals. Een belangrijk kenmerk van noh-uitvoeringen is het gebruik van maskers. De hoofdrolspeler (shit) verschijnt op het podium nadat hij een masker heeft opgezet dat aangeeft welk personage hij uitbeeldt.

De kunst van noh zoals die tegenwoordig bekend is, werd ongeveer 650 jaar geleden gevormd in de Muromachi-periode (1336-1573) door vader en zoon Kan'ami (1333-1384) en Zeami (1363-1443). Zeami's talent floreerde onder de bescherming van de shogun Ashikaga Yoshimitsu (1358-1408), en hij was in staat om noh te verheffen tot de hoogste rangen van podiumkunsten. Vanaf dat moment werd noh de representatieve theatervorm van Japan en wordt het nog steeds beoefend als een klassieke uitvoerende kunst. In de Edo-periode (1603–1867) werd het een kunstvorm die de samurai moesten leren. In de moderne tijd heeft noh wereldwijd veel bijval gekregen en werd het opgenomen in het immaterieel cultureel erfgoed van UNESCO in 2001, in de eerste proclamatie van meesterwerken van het orale en immateriële erfgoed van de mensheid. Het noh-podium is vrij eenvoudig, maar de kostuums die door de acteurs worden gedragen, zijn zeer uitgebreid en mooi. Ze zijn allemaal gemaakt van nishijin-ori-stoffen, een van de traditionele industrieën van Kyoto.